

Arrest

nr. 220 462 van 29 april 2019
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. NDJEKA OTSHITSHI
Place Coronmeuse 14
4040 HERSTAL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 30 augustus 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 juli 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 februari 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 maart 2019.

Gelet op het proces-verbaal van de openbare terechtzitting van 8 maart 2019 waarbij de zaak tegensprekelijk wordt uitgesteld naar de terechtzitting van 22 maart 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat C. NDJEKA OTSHITSHI en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 30 april 2011 en heeft zich op 4 mei 2011 vluchteling verklaard.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 10 juni 2011 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: CGVS). Verzoeker werd gehoord op 10 september 2013 en op 16 december 2014.

1.3. Op 28 juli 2017 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: commissaris-generaal) de beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 31 juli 2017 aan verzoeker aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Syrische nationaliteit te bezitten, een soenniet van Koerdische origine te zijn en geboren te zijn in Aleppo. U zou omwille van het werk van uw vader naar Qamishli zijn verhuisd. U zou uw middelbare studies in Qamishli hebben beëindigd en trok vervolgens naar Homs waar u gedurende vier jaar een lerarenopleiding volgde. Alvorens aan uw lerarenopleiding te kunnen beginnen, om uw studies gemakkelijker te kunnen verwezenlijken en eveneens financiële steun te kunnen verkrijgen, sloot u zich aan bij de Baathpartij. Nadat u in 1980 was afgestudeerd ging u terug naar Aleppo omdat uw vader ziek was geworden. Vervolgens ging u een jaar aan het werk als leraar in Hassake.

In 1981 vatte u uw legerdienst aan bij de militaire politie van Idlib. U zou er als officier ‘Raqib Awal’ hebben ingestaan voor het opvolgen van militairen die overtredingen begingen. U zou eveneens hebben deelgenomen met een team van een dertigtal ondergeschikten aan offensieven tegen de moslimbroeders. U zou bovenop uw militaire dienst nog een extra jaar hebben gediend als reservist.

In 1985, na het beëindigen van uw legerdienst, zou u uw loopbaan binnen de Baathpartij hebben verdergezet. U keerde terug naar Aleppo om vervolgens als leraar te worden uitgestuurd naar Hassake in 1989. In 1990 zou u als leraar naar Tal Kochak (Aleppo) zijn gestuurd en zou u binnen de Baathpartij bevorderd zijn tot de graad van Adu Amil (actief lid). U zou eveneens verantwoordelijke zijn geworden over een cel van een veertigtal Baathleden in uw wijk. U zou vervolgens als directeur van een school in Aleppo zijn benoemd en oefende deze job uit van 1990 tot aan uw vertrek uit Syrië in april 2011.

Na het begin van de opstanden zou er op 5 april 2011 een speciale vergadering voor de Baathleden bijeen zijn geroepen waarin werd gezegd dat jullie op de volgende vergadering, 12 april, jullie identiteitskaart en paspoort dienden in te leveren om zodoende te beletten dat jullie zouden vluchten. Ondertussen zouden de autoriteiten bezig zijn geweest met het oprichten van cellen en het verdelen van de taken. U zou op 12 april 2011 te weten zijn gekomen dat u als Adu Amil twintig Nasirs (aanhangers van de Baathpartij) onder uw bevel kreeg. Jullie zouden worden bewapend en de autoriteiten zouden jullie inschakelen bij het onderdrukken van de opstanden. U wou niet deelnemen aan deze praktijken en besloot Syrië te verlaten. Eveneens vreesde u, aangezien u bekend stond als Baathist, dat de oppositie u zou vervolgen.

Op 17 april 2011 verliet u Aleppo, vermomd als de echtgenote van een taxichauffeur die steeds opereerde op de lijn Aleppo – Beirut. U zou met haar paspoort en via connecties van de taxichauffeur de grens met Libanon zijn overgestoken. U zou een tweetal weken in Beirut hebben verbleven en nam vervolgens op 30 april met een vals paspoort een vlucht naar Brussel waar u aankwam op de luchthaven van Zaventem. Op 4 mei 2011 vroeg u asiel aan bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). Ter staving van uw asielerelaas legt u volgende documenten voor: uw oude identiteitskaart, uw militair boekje, een getuigschrift van het lager onderwijs, een kopie van een diploma van directeur, een kopie van een kaart van u als schooldirecteur, een kopie van de opleiding schone kunsten en een kopie van een examenkaart.

B. Motivering

Er dient vooreerst te worden opgemerkt dat aan uw verklaring dat u adu Amil was binnen de Baathpartij en dat u omwille van uw profiel in het oog zou kunnen springen van opposanten geloof kan worden gehecht. Uw verklaringen hierover doorheen de gehoren zijn uitgebreid, doorleefd en coherent. Niettegenstaande het bestaan van een mogelijks terechte vrees voor vervolging dient in het kader van het onderzoek van uw asieldorfier ten gronde worden nagegaan of u niet valt onder de in artikel 1, F van de Vluchtelingenconventie en artikel 55/2 van de wet van 15 december 1980 vermelde uitsluitingsgronden.

Volgens artikel 1, paragraaf F, lid a van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 zijn de bepalingen van het verdrag immers niet van toepassing op een persoon ten aanzien van wie er ernstige redenen zijn

om te veronderstellen dat hij een misdrijf tegen de menselijkheid heeft begaan, zoals omschreven in artikel 7 van het Statuut van Rome. Dit artikel bepaalt dat onder misdaad tegen de menselijkheid één van de volgende handelingen verstaan wordt, indien gepleegd als onderdeel van een wijdverbreide of stelselmatige aanval gericht tegen een burgerbevolking, met kennis van de aanval: "... (a) moord; (b) uitroeiing; (c) slavernij; (d) deportatie of gedwongen overbrenging van bevolking; (e) gevangenneming of elke andere ernstige beroving van de lichamelijke vrijheid in strijd met de fundamentele regels van internationaal recht; (f) marteling; (g) verkrachting, seksuele slavernij, gedwongen prostitutie, gedwongen zwangerschap, gedwongen sterilisatie, of elke andere vorm van seksueel geweld van vergelijkbare ernst; (h) vervolging van een identificeerbare groep of collectiviteit op politieke, raciale gronden of gronden betreffende nationaliteit, op etnische, culturele of godsdienstige gronden of op grond van het geslacht, zoals nader omschreven is in het derde punt, of op andere gronden die algemeen ontoelaatbaar worden geacht krachtens het internationaal recht, in verband met in dit punt bedoelde handelingen of een misdaad waarover het Hof rechtsmacht heeft; (i) gedwongen verdwijningen; (j) apartheid; (k) andere onmenselijke handelingen van vergelijkbare aard waardoor opzettelijk ernstig lijden of ernstig lichamenlijk letsel of schade aan de geestelijke of lichamenlijke gezondheid wordt veroorzaakt."

De uitsluitingsclausule betreft niet enkel directe daders van dergelijke misdrijven, maar ook medeplichtigen, voor zover deze hebben gehandeld met kennis van de praktijken en geen enkele omstandigheid hen van hun individuele verantwoordelijkheid vrijstelt. Medeplichtigheid (cfr. Art.25, §3, Statuut van Rome van 17 juli 1998) houdt in dat een art. 1F-misdrijf werd gepleegd - eventueel door iemand anders-, dat de persoon in kwestie een materiële bijdrage heeft geleverd, met een onmiddellijk effect op het misdrijf en dat hij de bedoeling had dat het misdrijf werd gepleegd.

Vooreerst dient de aandacht te worden getrokken op uw leidinggevende rol (die u verkreeg dankzij uw engagement voor de Baathpartij) tijdens uw legerdienst bij de militaire politie ter gelegenheid van een groot offensief tegen de moslimbroeders in Ariha (CGVS, 10 september 2013, p. 5). Er werd immers vernomen dat in dit kleine stadje een groep van moslimbroeders zich had verzameld. Aangezien het een grote operatie betrof en er veel manschappen nodig waren, diende u als lid van de militaire politie versterking te bieden aan de operatie in samenwerking met de staatsveiligheidsdienst en de militaire veiligheidsdienst (CGVS, 10 september 2013, p. 5). Uzelf zou als leider zijn aangesteld van een groep van een dertigtal soldaten (CGVS, 10 september 2013, p. 5). Drie firqa's zouden, goed bewapend, het grote dorp hebben omsingeld en vervolgens 's ochtends vroeg hebben aangevallen. De moslimbroeders zouden hebben willen vluchten, waarop jullie de aanval zouden hebben ingezet. Sommigen werden gedood, de rest zouden jullie hebben gearresteerd en hebben overgebracht naar de militaire rechtbank (CGVS, 10 september 2013, p. 5). U stelt dat uw taak eruit bestond "de regio proper te maken". "Mensen die vluchtten dienden we te vermoorden, we probeerden hen te zeggen: 'Je moet je wapens neerleggen'. Iemand die zegt: 'ik geef mij over', namen we mee en de rest moesten wij vermoorden. Het was onder bevel. Als je niets doet, word je zelf vermoord" (CGVS, 10 september 2013, p.6).

Gevraagd of u of mensen onder uw bevel iemand heeft vermoord, ontkent u dit (CGVS, 10 september 2013, p.6). Het is echter opmerkelijk dat u voorafgaand al liet optekenen dat er wel degelijk mensen werden vermoord en dat diegene die zich overgaven mee werden genomen terwijl jullie de rest dienden te vermoorden (CGVS, 10 september 2013) om vervolgens uw verklaringen af te zwakken wanneer het uw eigen betrokkenheid betreft. In een situatie waarin u het gevecht aanging met gewapende moslimbroeders en er duidelijke instructies waren om vluchtende moslimbroeders te doden, zoals u zegt, zijn er ernstige redenen om te veronderstellen dat uzelf of één van de dertig soldaten die onder uw gezag opereerden dodelijke slachtoffers hebben gemaakt.

Wat er ook van zij, u zou wel degelijk verschillende mensen hebben gearresteerd (CGVS, 10 september 2013, p. 5, 6). U vertelt verder dat deze gearresteerde personen door jullie werden overgebracht naar de gevangenis van Tadmur (CGVS, 10 september 2013, p. 6). Gevraagd wat er met deze personen gebeurde na hun arrestatie stelt u dit niet te weten, maar u vermoedt niet "dat die mensen ooit nog naar buiten zijn gekomen" en stelt dat ze "de zon niet zullen zien" (CGVS, 10 september 2013, p. 7). U gevraagd of er eveneens martelpraktijken plaatsvonden, bevestigt u dit: "Ongelooflijk. Ongelooflijk. Er zijn mensen die tijdens folteringen om het leven zijn gekomen" (CGVS 10 september 2013). U gevraagd welke martelpraktijken werden gebruikt, vertelt u verder: "Alles, alles wat u maar kunt denken. Met de voeten aan het plafond. Gevaarlijke dieren. Kleine cellen zonder zon. Gedurende maanden in een kleine slip in het midden van de winter in een kleine kamer. Mensen worden gehangen, geslagen en gefolterd" (CGVS, 10 september 2013, p. 7).

Uzelf zou getuige zijn geweest van deze martelpraktijken en geeft aan dat u mensen hoorde schreeuwen toen u zelf mensen moest overleveren aan de militaire politie in Tadmur: "Hun stemmen, het was ongelooflijk"(CGVS, 10 september 2013, p. 7) en "Ik heb het met mijn eigen ogen gezien. Toen we de mensen moesten overleveren aan het centrum moesten we papieren klaarmaken. We moesten met de mensen meegaan tot ze in de cel werden geplaatst. Je ziet de andere mensen, hoe ze worden gefolterd. Ze (refererend aan de bewakers) waren soms blij als er andere mensen binnenkwamen, ze waren blij om mensen te folteren"(CGVS 10 september 2013, p. 7). Dat u een zeer grondige kennis had over het onfortuinlijke lot van de personen die u mee hielp arresteren én die u bovendien persoonlijk overleverde aan het militaire centrum in Tadmur, kan dan ook niet worden ontkend. Het is inderdaad van een algemene bekendheid dat het Syrische veiligheidsapparaat, bij uitstek bij het onderdrukken van de opstand van de moslimbroeders in de jaren tachtig, bijzonder brutaal optrad. Foltering en andere onmenselijke praktijken waren schering en inslag, inzonderheid in dergelijke militaire centra. Een aantal artikels die over het optreden van onder meer de Syrische veiligheidsdiensten handelen, is toegevoegd aan het administratieve dossier.

Uit uw verklaringen blijkt dat u deze opdracht uitvoerde als officier en gezaghebbende over een dertigtal personen. U zou daarnaast aan enkele kleinere offensieven hebben deelgenomen en zou eveneens arrestaties hebben verricht van vele deserteurs (CGVS, 10 september 2013 p.6) of andere militairen die de militaire regels hadden overtreden (CGVS, 10 september 2013 p.6). U diende deze eveneens aan de gevangenis over te leveren (CGVS, 10 september 2013 p.6).

U gevraagd wat u ervan vond dat u deze mensen arresteerde en zij nadien gefolterd zouden worden, maakte u het onderscheid tussen personen die terecht en personen die niet terecht werden opgepakt. Wat deze laatste categorie betreft, stelt u dat zij het niet verdienen om gefolterd te worden. U gaf aan dat dit bijvoorbeeld mensen waren die zich om één of andere reden afzetten tegen de partij, bijvoorbeeld om sociale redenen (CGVS, 10 september 2013, p. 7). Hierbij dient evenwel te worden opgemerkt dat dit u er nochtans niet van weerhouden heeft om tijdens de vijftientig jaar die u later nog voor de Baathpartij werkte nog vele mensen te laten arresteren. Immers, toen u later carrière maakte binnen de partij en als gevolg hiervan ook een directeursfunctie toegewezen kreeg, zouden onder uw verantwoordelijkheid rapporten geschreven zijn over onder meer studenten, die hierop werden verhoord, gefolterd en soms enkele jaren werden opgesloten. U verklaarde uitdrukkelijk op de hoogte te zijn dat dit hun lot was nadat deze kritische rapporten tegen hen waren ingediend. Ter verdediging van uzelf verklaarde u dat u verplicht was om deze rapporten door te sturen: deze rapporten werden immers opgesteld door uw ondergeschikten, ze werden geregistreerd en u kon ze dan ook niet meer verborgen houden (CGVS, 10 september 2013, p. 14). Deze uitleg kan allerm minst overtuigen ter verschoning van het feit dat u effectief door ondergeschikten rapporten over medeburgers liet opstellen, deze doorstuurde naar de bevoegde diensten en aldus medeverantwoordelijk bent voor de mishandelingen die hen als gevolg hiervan te beurt vielen.

Het is in deze belangrijk om op te merken dat de folteringen waarvan u getuige (en in bepaalde gevallen: medeverantwoordelijk) was ten tijde van uw legerdienst en die naar eigen zeggen een diepe indruk op u maakten, u er niet van weerhielden om later toch een carrière na te streven binnen de Baathpartij. U liet hierover geen twijfel bestaan: "Als ik geen lid was van de Baathpartij, zou ik nooit directeur worden". Uw opportunistische houding terzake blijkt duidelijk uit volgende verklaringen: "Ik moest muziek en sport en dergelijke geven. Normaal gezien, wat betreft de vakken wiskunde en fysica moet je gestudeerd hebben, maar vakken zoals sport en muziek en dergelijke: voor dergelijke posten benoemen ze Baathisten. De leraren die bij de Baath zijn, zijn er niet enkel om les te geven, maar ook om mensen in de gaten te houden, te observeren" (CGVS, 10 september 2013, p. 8). Aldus blijkt ontegensprekelijk dat u doelbewust carrière wenste te maken binnen de Baathpartij, goed wetende dat u hierdoor niet alleen vooruit zou komen als leraar, maar ook dat u hoe dan ook zou worden ingeschakeld om mensen te observeren en kritische rapporten die zowel door u als door uw ondergeschikten (die schrik hadden van u – CGVS 10 september 2013 p.11) werden opgesteld door te sturen naar de bevoegde instanties.

De Baathcel waarvoor u verantwoordelijk was dekte één wijk van Aleppo: de Koerdische stadswijk Tal Kouchak, waar ook uw school zich bevond (CGVS 10 september 2013 p.13). U geeft aan dat er in de meer dan twintig jaar dat u er celverantwoordelijke was vele rapporten werden opgesteld door uw ondergeschikten, dat deze aldus onder uw verantwoordelijkheid werden goedgekeurd en dat deze ertoe hebben geleid dat verschillende mensen werden gearresteerd, gefolterd en veroordeeld tot gevangenisstraffen. U verwees onder meer naar kritische studenten en stelt uitdrukkelijk dat mensen die verhoord worden per definitie ook gefolterd worden (CGVS, 10 september 2013, p. 14).

U verwees in dit verband naar één heel concreet voorbeeld waarbij een zekere Abdu Bahar, een opposant van het regime, werd gearresteerd en opgesloten naar aanleiding van een rapport dat door een ondergeschikte leraar werd opgesteld. U voegde eraan toe dat de inhoud van het rapport klopte en dat u dan ook niet anders kon dan het door te sturen. U verklaarde dat het een gedetailleerd rapport betrof, waarin werd uiteengezet hoe de man in kwestie staatsfiguren beledigde. Over wat er met de man is gebeurd nadat hij was gearresteerd, liet u niets aan de verbeelding over: "Die persoon werd opgepakt en sindsdien was hij niet meer te vinden. Zijn moeder is zelfs overleden zonder de kans te hebben gehad om hem nog te zien" (CGVS, 10 september 2013, p. 11). Dit voorbeeld toont zeer duidelijk aan dat onder uw bevoegdheid politieke tegenstanders van het regime werden gearresteerd om daarna nooit meer vrij te komen.

Uit dit alles blijkt aldus dat u een duidelijke materiële bijdrage heeft geleverd aan mensenrechtenschendingen die in het kader van het Syrische regime plaatsvonden. U heeft deze bijdrage bewust en gedurende meer dan twintig jaar geleverd. U wist immers perfect wat het lot zou zijn van mensen die werden gearresteerd op basis van door u goedgekeurde rapporten. Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat u er bij aanvang van uw loopbaan als leraar doelbewust voor koos om binnen de Baathpartij carrière te maken om zo professioneel hogerop te geraken. U wist ook heel goed dat dit onder meer zou inhouden dat u uw collega's, studenten en andere burgers diende te observeren om, indien nodig, er kritische rapporten over te schrijven. Over wat er dan mee gebeurde nadat ze werden verhoord of zelfs gearresteerd en opgesloten, kon u zich bovendien een zeer concreet beeld vormen gelet op uw ervaringen tijdens uw legerdienst met gearresteerde deserteurs en anderen. De gruwelijke feiten waarvan u destijds getuige was geweest en die, blijkens uw verklaringen, erg veel indruk op u hebben nagelaten, weerhielden u er niet van om later toch carrière te maken als celverantwoordelijke binnen de Baathpartij en aldus ook carrière te maken als directeur. U liet optekenen dat u besliste het land te verlaten omdat u kort na het uitbreken van de opstanden in Syrië te horen kreeg dat u zou worden ingeschakeld in andere steden om de opstanden te helpen onderdrukken. Op de vraag of u bij aanvang van de Syrische revolutie ooit heeft deelgenomen aan ordehandavingsmaatregelen antwoordde u dat u dit niet zou kunnen aangezien het er in de praktijk op neer zou komen dat u dan mensen diende te vermoorden. U besliste dan ook meteen te vluchten (CGVS, 10 september 2013, p. 12). Deze verklaringen komen weinig geloofwaardig over. Immers, tijdens uw legerdienst zou u op zijn minst betrokken zijn geweest bij het doden van politieke tegenstanders van het regime. Tijdens uw carrière hierna zou u mee verantwoordelijkheid hebben gedragen voor het indienen van rapporten waardoor mensen werden gearresteerd, gefolterd, veroordeeld tot gevangenisstraffen of zelfs om het leven werden gebracht. Dat u dan nu plots morele bezwaren zou hebben gevoeld om mee ingeschakeld te worden voor de ordehandhaving in het land naar aanleiding van de Syrische revolutie, omdat hierbij mogelijkerwijze doden zouden kunnen vallen, komt dan ook weinig geloofwaardig over. Het vermoeden rijst eerder dat u zich zorgen maakte over uw eigen fysieke integriteit. U haalde dit zelf trouwens aan: u vreesde zelf vermoord te worden, mede ook omwille van het feit dat u als Koerd een uitzondering was binnen de Baathpartij (CGVS, 10 september 2013, p. 12). Aldus ontstaat eerder de indruk dat u het land niet zozeer uit gewetensbezwaren verliet maar dat u zich eerder zorgen maakte over uw eigen veiligheid omdat mogelijkerwijze Koerdische opposanten zich tegen u zouden keren, gelet op de rol die u heeft gespeeld als actief Baathist in het kader van het Syrische regime.

U werd op 16 december 2014 opnieuw gehoord door het Commissariaat-generaal. Uw verklaringen in verband met uw carrièreverloop in het kader van de Baathpartij en in het kader van uw directeurschap zijn erg gelijklopend aan en coherent met uw verklaringen tijdens het gehoor van 10 september 2013. Echter, bij aanvang van het gehoor van 16 december 2014 valt meteen op dat u uw activiteiten en verleden op tal van aspecten danig tracht te minimaliseren.

Zo verklaart u vreemd genoeg helemaal niet actief te zijn geweest binnen de Baathpartij. U zou enkel lid zijn geworden van de Baathpartij omdat dit verplicht was indien u verder wilde studeren. U stelt verder dat u nooit enige verantwoordelijkheid heeft bekleed, maar wanneer u ermee wordt geconfronteerd dat u tijdens het gehoor van 10 september 2013 verklaarde celverantwoordelijke te zijn geweest over ongeveer veertig mensen, ontkent u dit weliswaar niet maar stelt u dat dit enkel inhield dat u informatie vanuit de bovenste regionen van de partij tijdens vergaderingen diende door te geven aan uw ondergeschikten. Dit is een ganse andere voorstelling van zaken.

Wat betreft uw houding ten opzichte van het regime, laat u tijdens het tweede gehoor zelfs optekenen dat u bekend stond als een soort van opposant die zich regelmatig kritisch uitliet over het regime en die in het bijzonder voor de rechten van de Koerden opkwam.

U stelt zelfs: "In ruil voor mijn mond te houden werd ik gepromoveerd tot schooldirecteur". Dit is uiteraard geheel ongeloofwaardig. U vermeldt uitdrukkelijk in dit verband de situatie van de Koerden uit de regio Jazeera (CGVS, 16 december 2014, vragen 1-16). Dit laatste is al zeer opmerkelijk gelet op uw verklaringen tijdens het gehoor van 10 september 2013, waarbij u onder andere liet optekenen dat u op een gegeven moment door de partij naar de regio van Jazeera en ook naar Koutchak werd uitgezonden omdat het Koerdische gebieden waren, omdat er daar veel communisten waren en u hier zoveel mogelijk informatie diende te verzamelen over leraars die kritische standpunten innamen ten opzichte van het regime. U lichtte toe dat vele Koerden levenslange gevangenisstraffen kregen omwille van hun lidmaatschap van verboden politieke partijen (CGVS, 10 september 2013, p. 8 en p. 10). U voegde er weliswaar aan toe dat u geen concrete compromitterende informatie doorstuurde, enkel politiek neutrale informatie, maar het beeld dat u toen van uzelf ophing, zijnde een informant voor het Syrische regime, strookt uiteraard allerminst met het beeld dat u van zichzelf ophangt tijdens het gehoor van 16 december 2014, namelijk dat van een Koerd die de belangen verdedigde van de andere Koerden ("Ik was de stem van die mensen") en die zelfs tijdens elke vergaderingen van de Baathpartij kritiek gaf op de staat en het regime (CGVS 16 december 2014 vragen 58—63).

Ook op andere punten herroept u uw eerdere verklaringen. Zo laat u resoluut optekenen zelf nooit enig rapport te hebben ingediend. U licht toe dat de leraren over wie u leiding had erg brave en arme mensen waren en dat er dan ook geen redenen waren om tegen hen rapporten in te dienen. Ook het personeel dat ondergeschikt was aan u, zou volgens u nooit enig rapport hebben ingediend bij u. Als u ermee wordt geconfronteerd dat u tijdens het vorige gehoor op het CGVS wel degelijk expliciet heeft toegegeven dat er bij u rapporten werden ingediend, die u dan verder doorstuurde naar een hoger echelon binnen de Baathpartij of andere instanties, wijzigt u plots uw verklaringen en geeft u toe dat dit gebeurde, meer bepaald dat leraars over elkaar rapporten schreven. U verwijst naar het concrete voorbeeld van het rapport over een zekere Abdu Bahar, net zoals u dat ook had gedaan tijdens het gehoor van 10 september 2013. U haalt aan dat hij op basis van het concrete rapport werd gearresteerd en ook dat er sinds zijn arrestatie geen nieuws meer is over wat er met hem gebeurd is. Echter, tegenstijdig aan uw verklaringen tijdens het vorige interview laat u nu optekenen dat uzelf dit specifieke rapport nooit had ingezien, laat staan dat u het had goedgekeurd en doorgestuurd. U wordt geconfronteerd met uw flagrant tegenstrijdige verklaringen in dit verband en weet slechts aan te halen dat er zich wellicht een vertaalfout had voorgedaan. U ontkent desbetreffende verklaringen te hebben afgelegd tijdens het gehoor van 10 september 2013. Dit is uiteraard geheel ongeloofwaardig. U laat verder nog optekenen dat rapporten schrijven over anderen louter een manier was om wraak te nemen en u zich hier nooit aan zou bezondigd hebben. Deze uitleg staat echter in schril contrast met uw verklaringen tijdens het gehoor van 10 september 2013, waarbij u uitdrukkelijk verklaarde dat leraars die verbonden zijn aan de Baathpartij niet enkel louter leraars zijn die lesgeven, maar ook de taak hebben om andere mensen te observeren. Bovendien verklaarde u spontaan dat u als baathist rapporten diende te schrijven (CGVS 10 september 2013, p. 8). Later tijdens ditzelfde eerste gehoor en op verschillende momenten lichtte u toe hoe ondergeschikten van u rapporten bij u hadden ingediend tweede gehoor wordt u hier dan ook mee geconfronteerd en u wordt er op gewezen dat uw verklaringen tijdens het vorige gehoor duidelijk, coherent en logisch waren en dat u bovendien op geen enkel moment tijdens dat gehoor een communicatieprobleem aanhaalde. U blijft echter volhouden dat de tolk wellicht uw verklaringen verkeerd had begrepen (zie gehoorverslag CGVS 16 december 2014, vragen 21-30).

Dat u tijdens het gehoor van 16 december 2014 zo opvallend afstand neemt van uw eerdere verklaringen doet het vermoeden rijzen dat u zich in tussentijd heeft geïnformeerd en kennis heeft genomen van het bestaan van een uitsluitingsclausule.

Deze laatste observatie geldt ook in verband met uw verklaringen over wat u heeft meegemaakt tijdens uw legerdienst. Tijdens het gehoor van 10 september 2013 legde u vrij expliciete verklaringen af over uw rol tijdens een opruimactie door het Syrische regime tegen een groep gewapende moslimbroeders en over uw aandeel in het arresteren en overbrengen van mensen naar de gevangenis van Tadmur (zie hierboven). Tijdens het gehoor van 16 december 2014 (CGVS 16 december 2014, vragen 40- 56) laat u evenwel optekenen nooit aan concrete acties te hebben deelgenomen. Wanneer u vervolgens wordt gewezen op uw verklaringen tijdens het vorige gehoor geeft u toe dat uw afdeling binnen de militaire politie het bevel had gekregen om aan deze actie deel te nemen, ter versterking van de patrouilles maar voegt u er meteen aan toe dat jullie niets te maken hadden met de eigenlijke interventie, dat jullie bovendien helemaal achteraan stonden, achter de troepen van de militairen, de politieke veiligheidsdienst en de staatsveiligheid en dat u en de leden van uw afdeling helemaal niets concreets hebben moeten doen. U laat een aantal keer optekenen dat het enkel jullie taak was om deserteurs op te pakken, maar dat dit in de praktijk niet is gebeurd.

Dit is geheel strijdig met uw eerdere uitspraken. Hiermee geconfronteerd stelt u dat uw eerdere uitspraken slechts betrekking hadden op wat de leden van de militaire inlichtingendienst en van de staatsveiligheid hadden gedaan en dus niet op wat u en uw ondergeschikten deden. Nochtans blijkt uit uw verklaringen tijdens het gehoor van 10 september 2013 klaar en duidelijk dat u er over het functioneren van uzelf en uw eenheid sprak.

Tijdens het gehoor van 16 december 2014 verklaarde u verder, in lijn met voorgaande vaststellingen, plots nooit betrokken te zijn geweest bij arrestaties. Nochtans had u het tijdens uw eerdere gehoor uitgebreid over de arrestatie van deserteurs waarin u een rol speelde (CGVS, 10 september 2013, p. 5, 6, 7). U antwoordde, eveneens in lijn met uw eerdere repliek, dat deze verklaringen over de arrestaties betrekking hadden op wat leden van andere instanties deden en dus niet op uw afdeling (CGVS, 16 december 2014, vragen 45-52). Ook dit is geenszins aannemelijk.

Uit dit alles blijkt dat u het gehoor van 16 december 2014 vnl. aangrijpt om zich zoveel mogelijk te distantiëren van uw eerdere verklaringen. U komt hierbij evenwel niet verder dan het louter en op een ongeloofwaardige manier ontkennen van uw eerdere uitspraken, wat sterk in contrast staat met uw eerdere gedetailleerde en doorleefde verklaringen tijdens het eerste gehoor.

Omwille van bovenstaande redenen acht het CGVS het geloofwaardig dat u omwille van uw profiel binnen de Baathpartij een gegronde vrees voor vervolging dient te koesteren in de zin van de Vluchtelingenconventie, maar stelt het CGVS eveneens dat u dient te worden uitgesloten van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus omwille van uw medeplichtigheid aan verschillende mensenrechtenschendingen die binnen het kader van het Syrische regime hebben plaatsgevonden.

De door u voorgelegde documenten bevestigen uw persoonsgegevens en uw carrière binnen de Baathpartij en die van schooldirecteur. Deze zaken staan hier evenwel niet ter discussie. De door u voorgelegde documenten zijn dan ook niet van aard om bovenstaande vaststellingen in positieve zin te wijzigen

C. Conclusie

Steunend op de artikelen 55/2 en 55/4 van de Vreemdelingenwet wordt u uitgesloten van de vluchtelingenstatus en uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie op het feit dat u niet direct of indirect kan worden teruggeleid naar Syrië....”.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1, F van het Internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), van de artikelen 48/3 tot 48/7, 55/2, 55/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht, en van de zorgvuldigheidsplicht.

Verzoeker tracht na een theoretische uiteenzetting over voormelde artikelen en beginselen, de motieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen.

Verzoeker formuleert zijn verweer als volgt:

“3. Verzoeker heeft nooit aan dergelijke mensenrechtenschendingen medeplegen. De wederpartij maakt een appreciatiefout over zijn deelneming aan de verweten feiten.

(...)

Verzoeker heeft een uitvoerige beschrijving van zijn taken gegeven. Hij heeft nooit aan mishandelingen of folteringen deelgenomen.

Wat betreft zijn rol tijdens zijn legerdienst bij de militaire politie ter gelegenheid van een groot offensief tegen de moslimbroeders in Ahira, volhardt verzoeker in zijn verklaringen : niemand onder zijn bevel heeft vermoord. Betreffend de arrestatie had hij geen belangrijke rol in deze gebeurtenissen.

Het feit dat hij aanwezig was, kan niet worden geconcludeerd dat hij medeplichtige van deze daden was. Meneer H.(...) was alleen van sommige daden (arrestatie en niet meer) maar kan niet doen om deze daden te voor te komen.

In tegenstelling tot wat beweert de tegenpartij, wist hij niet wat het lot zou zijn van mensen die werden gearresteerd. Verzoeker was niet betrokken was bij beraadslagingen of besprekingen om beslissingen te nemen

Bovendien, zoals heeft de verzoeker al verklaard : hij was alleen lid van Bathpartij omdat dit verplicht was indien hij verder wilde studeren. Zijn andere doelstelling was de verdediging van rechten van koerden.

Omtrent zijn beroep als directeur, volhardt ook de verzoeker in zijn verklaringen : hij heeft nooit rapporten over leraars of studenten ingediend.

Door geen aandacht aan alle verklaringen van verzoeker te hebben vestigen, heeft de tegenpartij artikel 27 van K.B. 11 juli 2003 en artikel 55/2 en 55/4 van de vreemdelingenwet geschonden.

4. Voor een beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus de bewijslast bij de asielinstantie ligt die moet aantonen dat er ernstige redenen zijn om te veronderstellen dat de betrokken asielzoeker onder het toepassingsgebied van artikel 1, F van het Vluchtelingenverdrag valt.

(...)

In casu, toont de tegenpartij niet de rol van de verzoeker in de arrestaties en de moorden aan. De motivering van de beslissing is dus zeker niet afdoende om verzoekers relaas onaannemelijk te achten.

5. (...)

Uit de beslissing blijkt uit dat de tegenpartij niet de proportionaliteitstest heeft toegepast. CGVS erkent dat de verzoeker een geground vrees heeft om vervolgt te worden in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst (...)

Verzoeker is van mening dat zijn rol in de verschillend verweten feiten niet genoeg is ten aanzien van zijn risico om vervolgt te zijn in geval van terugkeer.

Artikel 27 van het K.B. van 11 juli 2003 dient toegepast te worden, wat niet correct gedaan werd door de verwerende partij:

(...)

Meneer H.(...) heeft een geground vrees om vervolgt te zijn omwille van zijn eigen problemen maar ook omwille van de bekend gevaarlijke situatie in Syrië. Gezien het aanwezig willekeurig geweld, de recente dodelijke aanslagen en de voorspellingen dat dit gaat voortduren en verergeren, moet er geconcludeerd worden dat het niveau van willekeurig geweld in Syrië wel van die aard is dat de loutere aanwezigheid ene reëel risico betekent op levensbedreiging.

Verzoeker heeft nood aan internationale bescherming.

6. In subsidiaire orde, vraagt verzoeker dat hem de subsidiaire bescherming wordt toegekend in overeenstemming met artikel 48/4, §2, c) van de wet van 15 december 1980. Er blijkt uit beschikbare informatie dat hij een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet in geval van terugkeer naar zijn land.

Op grond van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet:

(...)

Het Hof van Justitie van de Europese Unie, in het arrest Diakité, omschrijft de begrippen van internationaal of binnenlands gewapend conflict als « een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden » (CJUE, Diakité, § 28).

Het bestaan van een gewapend conflict in Syrië kan niet betwist worden ; dat er hevige gevechten plaatsvinden (bomaanslagen, ontvoeringen, moorden, ...) waarvan burgers de eerste slachtoffers worden. Er vindt een gewapend conflict plaats in alle wijken van Syrië.

Overeenkomstig de rechtspraken Diakité en Elgafaji van het Europees Hof van Justitie, moet de verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus krijgen met toepassing van het artikel 48/4, c), van de vreemdelingenwet van 1980.

Als Uw Raad zou vaststellen dat er geen spraak is van willekeurig geweld in de zin van het artikel 48/4, §2, c), is er geen twijfel dat het terugsturen van de verzoeker naar zijn land van herkomst hem aan foltering of onmenselijke of vernederende behandelingen zou blootstellen in overeenkomstig met artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet.

Zelf de tegenpartij is van mening dat een terugkeer voor Mijnheer H.(...) niet mogelijk is : "Ik vestigt de aandacht de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie op het feit dat u niet direct of indirect kan worden teruggeleid naar Syrië". (...)"

Verzoeker vraagt hem de vluchtelingenstatus te erkennen, minstens hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. In ondergeschikte orde vraagt verzoeker de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen voor verder onderzoek.

2.2.1. Aan het verzoekschrift worden geen stavingsstukken gevoegd.

2.2.2. Ter terechtzitting legt verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet aan de Raad een aanvullende nota neer met volgend nieuw element: een verhoor door de diensten van de Federale Politie d.d. 20 november 2018.

2.3. De Raad benadrukt vooreerst dat verzoeker de schending van artikelen 48/3 tot 48/7 van de Vreemdelingenwet niet dienstig kan aanvoeren tegen de beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus aangezien de bestreden beslissing voor wat de vluchtelingenstatus betreft, genomen werd op grond van artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet *juncto* artikel 1, F van het verdrag van Genève, en wat de subsidiaire beschermingsstatus betreft, op grond van artikel 55/4 van de Vreemdelingenwet. Dit onderdeel van het middel mist in de aangegeven mate aldus juridische grondslag.

2.4. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoeker conform artikel 1, F van het Verdrag van Genève *juncto* de artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet uitgesloten van de vluchtelingenstatus omdat verzoeker gedurende meer dan 20 jaar wetens en willens een duidelijke materiële bijdrage heeft geleverd aan mensenrechtenschendingen die in het kader van het Syrisch regime plaatsvonden en geen enkele omstandigheid hem van zijn individuele verantwoordelijkheid vrijstelt, en wordt hij op grond van artikel 55/4 van de Vreemdelingenwet om dezelfde reden uitgesloten van bescherming onder de subsidiaire beschermingsstatus. Al deze vaststellingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus van 28 juli 2017, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.5. Na lezing van het administratief dossier treedt de Raad de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij waar deze oordeelt als volgt: *“Er dient vooreerst te worden opgemerkt dat aan uw verklaring dat u adu Amil was binnen de Baathpartij en dat u omwille van uw profiel in het oog zou kunnen springen van opposanten geloof kan worden gehecht. Uw verklaringen hierover doorheen de gehoren zijn uitgebreid, doorleefd en coherent.”*

2.6. Desalniettemin dient te worden nagegaan of verzoeker, gezien zijn profiel en de specifieke dienst waarvoor hij werkzaam was, niet valt onder de toepassing van artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet *juncto* artikel 1, F van de Conventie van Genève van 28 juli 1951. Luidens deze artikelen wordt een vreemdeling uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer er ernstige redenen zijn om te veronderstellen dat hij een misdrijf tegen de vrede, een oorlogsmisdrijf of een misdrijf tegen de menselijkheid heeft begaan, zoals omschreven in de internationale overeenkomsten die zijn opgesteld om bepalingen met betrekking tot deze misdrijven in het leven te roepen, of wanneer hij wetens en willens heeft aangezet tot of anderszins heeft deelgenomen aan dergelijk misdrijf. Het in de bestreden beslissing geciteerde artikel 7 van het Statuut van Rome van 17 juli 1998 inzake het Internationaal Strafhof omschrijft wat onder misdrijven tegen de menselijkheid dient te worden verstaan. Marteling wordt beschouwd als misdrijf tegen de menselijkheid. Opdat er daadwerkelijk sprake kan zijn van misdaden tegen de menselijkheid moeten de handelingen opgesomd in het artikel in kwestie gepleegd worden als onderdeel van een wijdverbreide of stelselmatige aanval tegen een burgerbevolking, waarbij onder *“aanval gericht tegen een burgerbevolking”* wordt verstaan: *“een wijze van optreden die met zich brengt het meermalen plegen van in het eerste lid bedoelde handelingen tegen een burgerbevolking ter uitvoering of voortzetting van het beleid van een organisatie of Staat, dat het plegen van een dergelijke aanval tot doel heeft.”* Opdat er van deelneming aan zulk misdrijf sprake kan zijn, moet de vreemdeling individuele verantwoordelijkheid treffen, hetgeen inhoudt dat hij een substantiële bijdrage heeft geleverd aan het misdrijf, wetende dat zijn handelen het misdrijf vergemakkelijkte (UNHCR, *“Guidelines on international Protection: Application on the Exclusion Clauses: Article 1F of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees”*, 2003, p. 6).

Om tot de toepassing van artikel 1, F van het Verdrag van Genève *juncto* artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet te besluiten houdt de Raad rekening met de verklaringen van de verzoeker waarbij de ernst van de gestelde daden wordt geapprecieerd rekening houdende met de functie van de persoon, zijn (mede)verantwoordelijkheid, de voorgehouden verschoningsgronden, en de eventuele strafrechtelijke veroordelingen, dit alles in het licht van de aan het administratief dossier toegevoegde informatie.

2.7. In de bestreden beslissing wordt omstandig uiteengezet waarom verzoeker onder voornoemde voorwaarden valt. De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen valabele argumenten bijbrengt ter weerlegging of ontkrachting van de motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing.

Verzoeker verklaart in zijn verzoekschrift te volharden in zijn verklaringen, namelijk dat hij geen belangrijke rol had tijdens zijn legerdienst bij de militaire politie ter gelegenheid van een groot offensief tegen de moslimbroeders in Ahira, dat hij enkel mensen heeft gearresteerd en niet op de hoogte was van het lot van deze mensen, dat hij alleen lid is geworden van de Baathpartij omdat dit verplicht was indien hij wilde studeren en omdat hij de rechten van de Koerden wilde verdedigen, en dat hij nooit rapporten over leraars of studenten heeft ingediend.

De Raad stelt vast dat verzoeker met zijn verweer niet verder komt dan het volharden in zijn verklaringen zoals afgelegd tijdens zijn tweede persoonlijk onderhoud voor het Commissariaat-generaal op 16 december 2014 en gaat volledig voorbij aan zijn verklaringen die hij tijdens zijn eerste persoonlijk onderhoud heeft afgelegd. Zo stelt de Raad samen met de commissaris-generaal vast dat verzoeker tijdens het gehoor van 10 september 2013 vrij expliciete verklaringen aflegde over zijn rol tijdens een *“opruiactie”* door het Syrische regime tegen een groep gewapende moslimbroeders en over zijn aandeel in het arresteren en overbrengen van mensen naar de gevangenis van Tadmur. Tevens blijkt uit zijn verklaringen zoals afgelegd tijdens zijn persoonlijk onderhoud op 10 september 2013 dat toen verzoeker later carrière maakte binnen de Baathpartij en als gevolg hiervan ook een directeursfunctie toegewezen kreeg, onder zijn verantwoordelijkheid rapporten geschreven zijn over onder meer studenten, die, nadat verzoeker deze heeft doorgestuurd naar de bevoegde instanties en goed wetende wat de gevolgen voor de betrokkene zijn, hierop werden verhoord, gefolterd en soms enkele jaren werden opgesloten.

De bestreden beslissing duidt dienaangaande op correcte wijze het volgende aan:

“Vooreerst dient de aandacht te worden getrokken op uw leidinggevende rol (die u verkreeg dankzij uw engagement voor de Baathpartij) tijdens uw legerdienst bij de militaire politie ter gelegenheid van een groot offensief tegen de moslimbroeders in Ariha (CGVS, 10 september 2013, p. 5). Er werd immers vernomen dat in dit kleine stadje een groep van moslimbroeders zich had verzameld. Aangezien het een grote operatie betrof en er veel manschappen nodig waren, diende u als lid van de militaire politie versterking te bieden aan de operatie in samenwerking met de staatsveiligheidsdienst en de militaire veiligheidsdienst (CGVS, 10 september 2013, p. 5). Uzelf zou als leider zijn aangesteld van een groep van een dertigtal soldaten (CGVS, 10 september 2013, p. 5). Drie firqa's zouden, goed bewapend, het grote dorp hebben omsingeld en vervolgens 's ochtends vroeg hebben aangevallen. De moslimbroeders zouden hebben willen vluchten, waarop jullie de aanval zouden hebben ingezet. Sommigen werden gedood, de rest zouden jullie hebben gearresteerd en hebben overgebracht naar de militaire rechtbank (CGVS, 10 september 2013, p. 5). U stelt dat uw taak eruit bestond “de regio proper te maken”. “Mensen die vluchtten dienden we te vermoorden, we probeerden hen te zeggen: 'Je moet je wapens neerleggen". Iemand die zegt: 'ik geef mij over', namen we mee en de rest moesten wij vermoorden. Het was onder bevel. Als je niets doet, word je zelf vermoord” (CGVS, 10 september 2013, p.6).

Gevraagd of u of mensen onder uw bevel iemand heeft vermoord, ontkent u dit (CGVS, 10 september 2013, p.6). Het is echter opmerkelijk dat u voorafgaand al liet optekenen dat er wel degelijk mensen werden vermoord en dat diegene die zich overgaven mee werden genomen terwijl jullie de rest dienden te vermoorden (CGVS, 10 september 2013) om vervolgens uw verklaringen af te zwakken wanneer het uw eigen betrokkenheid betreft. In een situatie waarin u het gevecht aanging met gewapende moslimbroeders en er duidelijke instructies waren om vluchtende moslimbroeders te doden, zoals u zegt, zijn er ernstige redenen om te veronderstellen dat uzelf of één van de dertig soldaten die onder uw gezag opereerden dodelijke slachtoffers hebben gemaakt.

Wat er ook van zij, u zou wel degelijk verschillende mensen hebben gearresteerd (CGVS, 10 september 2013, p. 5, 6). U vertelt verder dat deze gearresteerde personen door jullie werden overgebracht naar de gevangenis van Tadmur (CGVS, 10 september 2013, p. 6). Gevraagd wat er met deze personen gebeurde na hun arrestatie stelt u dit niet te weten, maar u vermoedt niet “dat die mensen ooit nog naar buiten zijn gekomen” en stelt dat ze “de zon niet zullen zien” (CGVS, 10 september 2013, p. 7). U gevraagd of er eveneens martelpraktijken plaatsvonden, bevestigt u dit: “Ongelooflijk. Ongelooflijk. Er zijn mensen die tijdens folteringen om het leven zijn gekomen” (CGVS 10 september 2013). U gevraagd welke martelpraktijken werden gebruikt, vertelt u verder: “Alles, alles wat u maar kunt denken. Met de voeten aan het plafond. Gevaarlijke dieren. Kleine cellen zonder zon. Gedurende maanden in een kleine slip in het midden van de winter in een kleine kamer. Mensen worden gehangen, geslagen en gefolterd” (CGVS, 10 september 2013, p. 7). Uzelf zou getuige zijn geweest van deze martelpraktijken en geeft aan dat u mensen hoorde schreeuwen toen u zelf mensen moest overleveren aan de militaire politie in Tadmur: “Hun stemmen, het was ongelooflijk”(CGVS, 10 september 2013, p. 7) en “Ik heb het met mijn eigen ogen gezien. Toen we de mensen moesten overleveren aan het centrum moesten we papieren klaarmaken. We moesten met de mensen meegaan tot ze in de cel werden geplaatst. Je ziet de andere mensen, hoe ze worden gefolterd. Ze (refererend aan de bewakers) waren soms blij als er andere mensen binnenkwamen, ze waren blij om mensen te folteren”(CGVS 10 september 2013, p. 7). Dat u een zeer grondige kennis had over het onfortuinlijke lot van de personen die u mee hielp arresteren én die u bovendien persoonlijk overleverde aan het militaire centrum in Tadmur, kan dan ook niet worden ontkend. Het is inderdaad van een algemene bekendheid dat het Syrische veiligheidsapparaat, bij uitstek bij het onderdrukken van de opstand van de moslimbroeders in de jaren tachtig, bijzonder brutaal optrad. Foltering en andere onmenselijke praktijken waren schering en inslag, inzonderheid in dergelijke militaire centra. Een aantal artikels die over het optreden van onder meer de Syrische veiligheidsdiensten handelen, is toegevoegd aan het administratieve dossier.

Uit uw verklaringen blijkt dat u deze opdracht uitvoerde als officier en gezaghebbende over een dertigtal personen. U zou daarnaast aan enkele kleinere offensieven hebben deelgenomen en zou eveneens arrestaties hebben verricht van vele deserteurs (CGVS, 10 september 2013 p.6) of andere militairen die de militaire regels hadden overtreden (CGVS, 10 september 2013 p.6). U diende deze eveneens aan de gevangenis over te leveren (CGVS, 10 september 2013 p.6).

U gevraagd wat u ervan vond dat u deze mensen arresteerde en zij nadien gefolterd zouden worden, maakte u het onderscheid tussen personen die terecht en personen die niet terecht werden opgepakt. Wat deze laatste categorie betreft, stelt u dat zij het niet verdienden om gefolterd te worden. U gaf aan dat dit bijvoorbeeld mensen waren die zich om één of andere reden afzetten tegen de partij, bijvoorbeeld om sociale redenen (CGVS, 10 september 2013, p. 7). Hierbij dient evenwel te worden opgemerkt dat dit u er nochtans niet van weerhouden heeft om tijdens de vijftig jaar die u later nog voor de Baathpartij werkte nog vele mensen te laten arresteren.

Immers, toen u later carrière maakte binnen de partij en als gevolg hiervan ook een directeursfunctie toegewezen kreeg, zouden onder uw verantwoordelijkheid rapporten geschreven zijn over onder meer studenten, die hierop werden verhoord, gefolterd en soms enkele jaren werden opgesloten. U verklaarde uitdrukkelijk op de hoogte te zijn dat dit hun lot was nadat deze kritische rapporten tegen hen waren ingediend. Ter verdediging van uzelf verklaarde u dat u verplicht was om deze rapporten door te sturen: deze rapporten werden immers opgesteld door uw ondergeschikten, ze werden geregistreerd en u kon ze dan ook niet meer verborgen houden (CGVS, 10 september 2013, p. 14). Deze uitleg kan allerm minst overtuigen ter verschoning van het feit dat u effectief door ondergeschikten rapporten over medeburgers liet opstellen, deze doorstuurde naar de bevoegde diensten en aldus medeverantwoordelijk bent voor de mishandelingen die hen als gevolg hiervan te beurt vielen.

Het is in deze belangrijk om op te merken dat de folteringen waarvan u getuige (en in bepaalde gevallen: medeverantwoordelijk) was ten tijde van uw legerdienst en die naar eigen zeggen een diepe indruk op u maakten, u er niet van weerhielden om later toch een carrière na te streven binnen de Baathpartij. U liet hierover geen twijfel bestaan: "Als ik geen lid was van de Baathpartij, zou ik nooit directeur worden". Uw opportunistische houding terzake blijkt duidelijk uit volgende verklaringen: "Ik moest muziek en sport en dergelijke geven. Normaal gezien, wat betreft de vakken wiskunde en fysica moet je gestudeerd hebben, maar vakken zoals sport en muziek en dergelijke: voor dergelijke posten benoemen ze Baathisten. De leraren die bij de Baath zijn, zijn er niet enkel om les te geven, maar ook om mensen in de gaten te houden, te observeren" (CGVS, 10 september 2013, p. 8). Aldus blijkt ontegensprekelijk dat u doelbewust carrière wenste te maken binnen de Baathpartij, goed wetende dat u hierdoor niet alleen vooruit zou komen als leraar, maar ook dat u hoe dan ook zou worden ingeschakeld om mensen te observeren en kritische rapporten die zowel door u als door uw ondergeschikten (die schrik hadden van u – CGVS 10 september 2013 p.11) werden opgesteld door te sturen naar de bevoegde instanties.

De Baathcel waarvoor u verantwoordelijk was dekte één wijk van Aleppo: de Koerdische stadswijk Tal Kouchak, waar ook uw school zich bevond (CGVS 10 september 2013 p.13). U geeft aan dat er in de meer dan twintig jaar dat u er celverantwoordelijke was vele rapporten werden opgesteld door uw ondergeschikten, dat deze aldus onder uw verantwoordelijkheid werden goedgekeurd en dat deze ertoe hebben geleid dat verschillende mensen werden gearresteerd, gefolterd en veroordeeld tot gevangenisstraffen. U verwees onder meer naar kritische studenten en stelt uitdrukkelijk dat mensen die verhoord worden per definitie ook gefolterd worden (CGVS, 10 september 2013, p. 14). U verwees in dit verband naar één heel concreet voorbeeld waarbij een zekere Abdu Bahar, een opposant van het regime, werd gearresteerd en opgesloten naar aanleiding van een rapport dat door een ondergeschikte leraar werd opgesteld. U voegde eraan toe dat de inhoud van het rapport klopte en dat u dan ook niet anders kon dan het door te sturen. U verklaarde dat het een gedetailleerd rapport betrof, waarin werd uiteengezet hoe de man in kwestie staatsfiguren beledigde. Over wat er met de man is gebeurd nadat hij was gearresteerd, liet u niets aan de verbeelding over: "Die persoon werd opgepakt en sindsdien was hij niet meer te vinden. Zijn moeder is zelfs overleden zonder de kans te hebben gehad om hem nog te zien" (CGVS, 10 september 2013, p. 11). Dit voorbeeld toont zeer duidelijk aan dat onder uw bevoegdheid politieke tegenstanders van het regime werden gearresteerd om daarna nooit meer vrij te komen.

Uit dit alles blijkt aldus dat u een duidelijke materiële bijdrage heeft geleverd aan mensenrechtenschendingen die in het kader van het Syrische regime plaatsvonden. U heeft deze bijdrage bewust en gedurende meer dan twintig jaar geleverd. U wist immers perfect wat het lot zou zijn van mensen die werden gearresteerd op basis van door u goedgekeurde rapporten. Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat u er bij aanvang van uw loopbaan als leraar doelbewust voor koos om binnen de Baathpartij carrière te maken om zo professioneel hogerop te geraken. U wist ook heel goed dat dit onder meer zou inhouden dat u uw collega's, studenten en andere burgers diende te observeren om, indien nodig, er kritische rapporten over te schrijven. Over wat er dan mee gebeurde nadat ze werden verhoord of zelfs gearresteerd en opgesloten, kon u zich bovendien een zeer concreet beeld vormen gelet op uw ervaringen tijdens uw legerdienst met gearresteerde deserteurs en anderen. De gruwelijke feiten waarvan u destijds getuige was geweest en die, blijkens uw verklaringen, erg veel indruk op u hebben nagelaten, weerhielden u er niet van om later toch carrière te maken als celverantwoordelijke binnen de Baathpartij en aldus ook carrière te maken als directeur. U liet optekenen dat u besliste het land te verlaten omdat u kort na het uitbreken van de opstanden in Syrië te horen kreeg dat u zou worden ingeschakeld in andere steden om de opstanden te helpen onderdrukken. Op de vraag of u bij aanvang van de Syrische revolutie ooit heeft deelgenomen aan ordehandavingsmaatregelen antwoordde u dat u dit niet zou kunnen aangezien het er in de praktijk op neer zou komen dat u dan mensen diende te vermoorden. U besliste dan ook meteen te vluchten (CGVS, 10 september 2013, p. 12). Deze verklaringen komen weinig geloofwaardig over.

Immers, tijdens uw legerdienst zou u op zijn minst betrokken zijn geweest bij het doden van politieke tegenstanders van het regime. Tijdens uw carrière hierna zou u mee verantwoordelijkheid hebben gedragen voor het indienen van rapporten waardoor mensen werden gearresteerd, gefolterd, veroordeeld tot gevangenisstraffen of zelfs om het leven werden gebracht. Dat u dan nu plots morele bezwaren zou hebben gevoeld om mee ingeschakeld te worden voor de ordehandhaving in het land naar aanleiding van de Syrische revolutie, omdat hierbij mogelijkerwijze doden zouden kunnen vallen, komt dan ook weinig geloofwaardig over. Het vermoeden rijst eerder dat u zich zorgen maakte over uw eigen fysieke integriteit. U haalde dit zelf trouwens aan: u vreesde zelf vermoord te worden, mede ook omwille van het feit dat u als Koerd een uitzondering was binnen de Baathpartij (CGVS, 10 september 2013, p. 12). Aldus ontstaat eerder de indruk dat u het land niet zozeer uit gewetensbezwaren verliet maar dat u zich eerder zorgen maakte over uw eigen veiligheid omdat mogelijkerwijze Koerdische opposanten zich tegen u zouden keren, gelet op de rol die u heeft gespeeld als actief Baathist in het kader van het Syrische regime.”

Verzoeker kan voorts evenmin worden gevolgd waar hij de mening toegedaan is dat de commissaris-generaal geen aandacht gegeven heeft aan al zijn verklaringen. In de bestreden beslissing wordt immers op omstandige wijze het volgende overwogen:

“U werd op 16 december 2014 opnieuw gehoord door het Commissariaat-generaal. Uw verklaringen in verband met uw carrièreverloop in het kader van de Baathpartij en in het kader van uw directeurschap zijn erg gelijklopend aan en coherent met uw verklaringen tijdens het gehoor van 10 september 2013. Echter, bij aanvang van het gehoor van 16 december 2014 valt meteen op dat u uw activiteiten en verleden op tal van aspecten danig tracht te minimaliseren.

Zo verklaart u vreemd genoeg helemaal niet actief te zijn geweest binnen de Baathpartij. U zou enkel lid zijn geworden van de Baathpartij omdat dit verplicht was indien u verder wilde studeren. U stelt verder dat u nooit enige verantwoordelijkheid heeft bekleed, maar wanneer u ermee wordt geconfronteerd dat u tijdens het gehoor van 10 september 2013 verklaarde celverantwoordelijke te zijn geweest over ongeveer veertig mensen, ontkent u dit weliswaar niet maar stelt u dat dit enkel inhield dat u informatie vanuit de bovenste regionen van de partij tijdens vergaderingen diende door te geven aan uw ondergeschikten. Dit is een ganse andere voorstelling van zaken.

Wat betreft uw houding ten opzichte van het regime, laat u tijdens het tweede gehoor zelfs optekenen dat u bekend stond als een soort van opposant die zich regelmatig kritisch uitliet over het regime en die in het bijzonder voor de rechten van de Koerden opkwam. U stelt zelfs: “In ruil voor mijn mond te houden werd ik gepromoveerd tot schooldirecteur”. Dit is uiteraard geheel ongeloofwaardig. U vermeldt uitdrukkelijk in dit verband de situatie van de Koerden uit de regio Jazeera (CGVS, 16 december 2014, vragen 1-16). Dit laatste is al zeer opmerkelijk gelet op uw verklaringen tijdens het gehoor van 10 september 2013, waarbij u onder andere liet optekenen dat u op een gegeven moment door de partij naar de regio van Jazeera en ook naar Koutchak werd uitgezonden omdat het Koerdische gebieden waren, omdat er daar veel communisten waren en u hier zoveel mogelijk informatie diende te verzamelen over leraars die kritische standpunten innamen ten opzichte van het regime. U lichtte toe dat vele Koerden levenslange gevangenisstraffen kregen omwille van hun lidmaatschap van verboden politieke partijen (CGVS, 10 september 2013, p. 8 en p. 10). U voegde er weliswaar aan toe dat u geen concrete compromitterende informatie doorstuurde, enkel politiek neutrale informatie, maar het beeld dat u toen van uzelf ophing, zijnde een informant voor het Syrische regime, strookt uiteraard allermist met het beeld dat u van zichzelf ophangt tijdens het gehoor van 16 december 2014, namelijk dat van een Koerd die de belangen verdedigde van de andere Koerden (“Ik was de stem van die mensen”) en die zelfs tijdens elke vergaderingen van de Baathpartij kritiek gaf op de staat en het regime (CGVS 16 december 2014 vragen 58-63).

Ook op andere punten herroept u uw eerdere verklaringen. Zo laat u resoluut optekenen zelf nooit enig rapport te hebben ingediend. U licht toe dat de leraren over wie u leiding had erg brave en arme mensen waren en dat er dan ook geen redenen waren om tegen hen rapporten in te dienen. Ook het personeel dat ondergeschikt was aan u, zou volgens u nooit enig rapport hebben ingediend bij u. Als u ermee wordt geconfronteerd dat u tijdens het vorige gehoor op het CGVS wel degelijk expliciet heeft toegegeven dat er bij u rapporten werden ingediend, die u dan verder doorstuurde naar een hoger echelon binnen de Baathpartij of andere instanties, wijzigt u plots uw verklaringen en geeft u toe dat dit gebeurde, meer bepaald dat leraars over elkaar rapporten schreven. U verwijst naar het concrete voorbeeld van het rapport over een zekere Abdu Bahar, net zoals u dat ook had gedaan tijdens het gehoor van 10 september 2013. U haalt aan dat hij op basis van het concrete rapport werd gearresteerd en ook dat er sinds zijn arrestatie geen nieuws meer is over wat er met hem gebeurd is. Echter, tegenstijdig aan uw verklaringen tijdens het vorige interview laat u nu optekenen dat uzelf dit specifieke rapport nooit had ingezien, laat staan dat u het had goedgekeurd en doorgestuurd.

U wordt geconfronteerd met uw flagrant tegenstrijdige verklaringen in dit verband en weet slechts aan te halen dat er zich wellicht een vertaalfout had voorgedaan. U ontkent desbetreffende verklaringen te hebben afgelegd tijdens het gehoor van 10 september 2013. Dit is uiteraard geheel ongeloofwaardig. U laat verder nog optekenen dat rapporten schrijven over anderen louter een manier was om wraak te nemen en u zich hier nooit aan zou bezondigd hebben. Deze uitleg staat echter in schril contrast met uw verklaringen tijdens het gehoor van 10 september 2013, waarbij u uitdrukkelijk verklaarde dat leraars die verbonden zijn aan de Baathpartij niet enkel louter leraars zijn die lesgeven, maar ook de taak hebben om andere mensen te observeren. Bovendien verklaarde u spontaan dat u als baathist rapporten diende te schrijven (CGVS 10 september 2013, p. 8). Later tijdens ditzelfde eerste gehoor en op verschillende momenten lichtte u toe hoe ondergeschikten van u rapporten bij u hadden ingediend tweede gehoor wordt u hier dan ook mee geconfronteerd en u wordt er op gewezen dat uw verklaringen tijdens het vorige gehoor duidelijk, coherent en logisch waren en dat u bovendien op geen enkel moment tijdens dat gehoor een communicatieprobleem aanhaalde. U blijft echter volhouden dat de tolk wellicht uw verklaringen verkeerd had begrepen (zie gehoorverslag CGVS 16 december 2014, vragen 21-30).

Dat u tijdens het gehoor van 16 december 2014 zo opvallend afstand neemt van uw eerdere verklaringen doet het vermoeden rijzen dat u zich in tussentijd heeft geïnformeerd en kennis heeft genomen van het bestaan van een uitsluitingsclausule.

Deze laatste observatie geldt ook in verband met uw verklaringen over wat u heeft meegemaakt tijdens uw legerdienst. Tijdens het gehoor van 10 september 2013 legde u vrij expliciete verklaringen af over uw rol tijdens een opruimactie door het Syrische regime tegen een groep gewapende moslimbroeders en over uw aandeel in het arresteren en overbrengen van mensen naar de gevangenis van Tadmur (zie hierboven). Tijdens het gehoor van 16 december 2014 (CGVS 16 december 2014, vragen 40- 56) laat u evenwel optekenen nooit aan concrete acties te hebben deelgenomen. Wanneer u vervolgens wordt gewezen op uw verklaringen tijdens het vorige gehoor geeft u toe dat uw afdeling binnen de militaire politie het bevel had gekregen om aan deze actie deel te nemen, ter versterking van de patrouilles maar voegt u er meteen aan toe dat jullie niets te maken hadden met de eigenlijke interventie, dat jullie bovendien helemaal achteraan stonden, achter de troepen van de militairen, de politieke veiligheidsdienst en de staatsveiligheid en dat u en de leden van uw afdeling helemaal niets concreets hebben moeten doen. U laat een aantal keer optekenen dat het enkel jullie taak was om deserteurs op te pakken, maar dat dit in de praktijk niet is gebeurd. Dit is geheel strijdig met uw eerdere uitspraken. Hiermee geconfronteerd stelt u dat uw eerdere uitspraken slechts betrekking hadden op wat de leden van de militaire inlichtingendienst en van de staatsveiligheid hadden gedaan en dus niet op wat u en uw ondergeschikten deden. Nochtans blijkt uit uw verklaringen tijdens het gehoor van 10 september 2013 klaar en duidelijk dat u er over het functioneren van uzelf en uw eenheid sprak.

Tijdens het gehoor van 16 december 2014 verklaarde u verder, in lijn met voorgaande vaststellingen, plots nooit betrokken te zijn geweest bij arrestaties. Nochtans had u het tijdens uw eerdere gehoor uitgebreid over de arrestatie van deserteurs waarin u een rol speelde (CGVS, 10 september 2013, p. 5, 6, 7). U antwoordde, eveneens in lijn met uw eerdere repliek, dat deze verklaringen over de arrestaties betrekking hadden op wat leden van andere instanties deden en dus niet op uw afdeling (CGVS, 16 december 2014, vragen 45-52). Ook dit is geenszins aannemelijk.

Uit dit alles blijkt dat u het gehoor van 16 december 2014 vnl. aangrijpt om zich zoveel mogelijk te distantiëren van uw eerdere verklaringen. U komt hierbij evenwel niet verder dan het louter en op een ongeloofwaardige manier ontkennen van uw eerdere uitspraken, wat sterk in contrast staat met uw eerdere gedetailleerde en doorleefde verklaringen tijdens het eerste gehoor.”

Gelet op voorgaande maakt verzoeker op generlei wijze aannemelijk dat geen rekening gehouden werd met al zijn verklaringen en dat zijn verzoek niet op een individuele, objectieve en onpartijdige wijze werd beoordeeld, rekening houdende met alle elementen van de zaak, of dat de commissaris-generaal geen rekening zou hebben gehouden met enig relevant feit of gegeven dat de bestreden beslissing in een ander daglicht zou kunnen stellen. Een schending van artikel 27 van het koninklijk besluit van 11 maart 2003 wordt dan ook niet aangetoond.

Niet alleen tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS van 16 december 2014 en in zijn verzoekschrift geeft verzoeker een gans andere voorstelling van de zaken, maar ook tijdens zijn verhoor voor de diensten van de Federale Politie d.d. 20 november 2018 distantieert hij zich van zijn eerdere verklaringen waarbij hij zijn eigen verantwoordelijkheid en betrokkenheid tracht te minimaliseren. Het hoeft evenwel geen betoog dat het louter ontkennen van zijn eerdere verklaringen, geen soelaas brengt. Daar anders over oordelen zou ertoe leiden dat elke opeenvolging van gehoren, teneinde een precieze inschatting te kunnen maken van de ernst van de aangehaalde feiten, zinledig wordt.

In het verhoorverslag van de diensten van de Federale Politie d.d. 20 november 2018 neergelegd ter terechtzitting, ontkent verzoeker verantwoordelijk te zijn voor doden tijdens het groot offensief tegen

de moslimbroeders in Ariha en ontkent hij zelfs dat hij als leider was aangesteld van een groep van een dertigtal soldaten. Dit is echter geheel strijdig met zijn eerdere verklaringen gedaan op 10 september 2013 tijdens dewelke verzoeker duidelijke verklaringen aflegde over zijn rol tijdens de opruimactie in Ariha en over aandeel in het arresteren en overbrengen van mensen naar de gevangenis van Tadmur. Zo leest de Raad dienaangaande in het administratief dossier het volgende (p. 5-7):

*“(…) **Bent u daarin betrokken geweest in die gebeurtenissen?** Ja, we hebben deelgenomen in samenwerking met de militaire veiligheidsdienst en andere afdelingen in de regio Idlib, areha dishir Ahur, Karad Kharim en we zijn in gevechten gegaan met de gewapende militanten van de moslimbroeders.*

***Kunt u mij eens schetsen hoe dergelijke acties verliepen?** We hebben vernomen dat er een groep van moslimbroeders in de omgeving van Ariha was. Ze hadden ailes bij. Wapens en dergelijke. Natuurlijk, de officieren hebben ons gezegd dat het een zeer grote operatie zal zijn. En het was geen klein dorp, het was een stadje en we moesten veel personeel hebben. Er waren ook militairen die deserteerden en zich aansloten bij het moslimbroederschap. Daarom moesten we als militaire politie deelnemen als versterking aan de operatie, met de Amn Dawli (staatsveiligheid) en de militaire veiligheidsdienst (Amn AL Askari). We hebben drie firqa's opgericht en het grote dorp omsingeld. We waren goed gewapend. En in de ochtend heel vroeg hebben we aangevallen. Ze waren van plan om te vluchten, we hebben hen aangevallen. Er zijn martelaren bij ons gevallen. We hebben veel wapens in beslag genomen en mensen gearresteerd. We hebben hen allemaal gearresteerd, sommigen werden vermoord en gedood, de rest brachten we over naar de militaire rechtbank. Er waren militairen die waren overgelopen bij het leger en die bij hen waren. Dit kan ik mij goed herinneren want het was een grote operatie.*

***En wat was uw functie in deze operatie?** Ik was chef van een groep. Elke groep van 30 soldaten had een leider en ik was leider van een groep. We kregen bevelen via de officieren. Dat was onze taak.”*

En u moest dan die bevelen verspreiden over uw soldaten? Ja natuurlijk, want we moeten die uitvoeren.

***En in die operatie, wat was de taak van uw groep soldaten?** De regio proper maken. Mensen die wouden vluchten moesten we hen vermoorden. We probeerden hen te zeggen: je moet je wapens neerleggen. Iemand die zegt: ik geef mij over, namen wij mee en de rest moesten wij vermoorden. Het was onder bevel. Als je niets doet, word je zelf vermoord.*

***U zegt dat u ook mensen moest oppakken, wat gebeurde er met die mensen ?** Ze worden naar Tarmor overgebracht. Het is een militaire zone waar de gevangenis is en waar de militaire rechtbanken zijn. Mensen die verdacht werden van wapens te hebben gebruikt of explosieven worden ter dood bestraft. En de rest wordt belast met een sociaal werk.*

(…)

***De mensen die u heeft opgepakt in Ariha, wat gebeurde er met die mensen toen ze werden overgeleverd aan de veiligheidsdiensten?** Ik weet het niet, maar ik denk niet dat die mensen ooit nog naar buiten zijn gekomen. Het is heel gevaarlijk zelf om vragen te stellen over die zaken, we kunnen daarover niet informeren. Maar volgens mij zullen ze de zon niet zien. Als militair moet je je niet mengen in politieke zaken. De staat en de autoriteiten, ik weet niet.*

***En folteringen?** Ongelooflijk. Ongelooflijk. Er zijn mensen die tijdens folteringen om het leven zijn gekomen.*

***Welke folteringen gebruikten ze dan wel?** Alles, alles wat u maar kunt denken. Met de voeten aan het plafond. Gevaarlijke dieren. Kleine cellen, zonder zon, voor maanden in een kleine slip in het midden van de winter in een kleine kamer. Mensen worden gehangen, geslagen en gefolterd. Toen ik mensen moest overleveren aan de militaire politie in Tarmor hoorde ik die mensen hun schreeuwen, hun stemmen, het was ongelooflijk.*

***Bent u zelf ooit getuige geweest van zo'n foltering?** Jawel, ik heb het met mijn eigen ogen gezien. Je mag het centrum zelf niet binnen als je geen uniform hebt. Toen we de mensen moesten overleveren aan het centrum moesten we de papieren klaarmaken. We moeten met de mensen meegaan tot ze in de cel werden geplaatst. Je ziet de andere mensen, hoe ze worden gefolterd. Ze waren soms blij als er andere mensen binnenkwamen. Ze waren blij om mensen te folteren.(…)”(eigen onderlijning).*

Ook tijdens het verhoor voor de Federale Politie volhardt dat verzoeker dat zijn uitspraken over deze actie in Ariha slechts betrekking hadden op wat de leden van de militaire inlichtingendienst en van de staatsveiligheid hadden gedaan en dus niet op wat hijzelf en zijn ondergeschikten deden. Nochtans blijkt uit verzoekers verklaringen tijdens het gehoor van 10 september 2013 klaar en duidelijk dat hij er over het functioneren van hemzelf en zijn eenheid sprak.

Tijdens het verhoor bij de Federale Politie ontkent verzoeker voorts als schooldirecteur rapporten te hebben ingediend en geeft hij aan dat het voorbeeld van A.B. niet een van zijn studenten betrof en het desbetreffende rapport over deze student niet van zijn school kwam.

Deze verklaringen zijn echter geheel in tegenstrijd met wat hij uiteengezet heeft tijdens zijn persoonlijk onderhoud op 10 september 2013, p. 11:

“Kunt u mij een specifiek voorbeeld geven van een rapport die u heeft opgesteld of iemand onder u waardoor de president uiteindelijk acties heeft ondernomen? Ik heb zelf niet opgesteld, maar diegenen onder mij hebben rapporten opgesteld. Ik weet dat omwille van rapporten over mensen die over de corruptie in het land en werking van de ministeries en instanties spraken worden die mensen gearresteerd en verhoord en ik denk dat die mensen sindsdien niet meer te vinden zijn. Die persoon kende ik persoonlijk.

Kunt u eens met naam en toename en gebeurtenissen zeggen hoe dat is gegaan? Ik was verantwoordelijk voor een cel. Die cel was niet enkel belast met het verzamelen van info in de school, maar ook in hun wijken. Er was een persoon die een molen had. A.B.(...) was zijn naam. Hij was van de oppositie in Kasr Harami. En hij had in aanwezigheid van andere mensen iets tegen de staat gezegd. De leraar was in dezelfde wijk en hij was leraar bij mij in school en hij was in mijn cel. Hij heeft het rapport opgesteld. Natuurlijk, ze hadden ruzies persoonlijke problemen met elkaar en ze gebruikten dit om wraak te nemen door rapporten op te stellen. Hij heeft mij het rapport gebracht. En ik kon tegen hem ook niet zeggen dat het kon zijn dat die informatie niet echt kon zijn. Het was een heel gedetailleerd rapport. Dat die man de staatsfiguren had beledigd. Ik heb dat rapport verder gestuurd. Die persoon werd opgepakt en sindsdien was hij niet meer te vinden. Zijn moeder is zelf overleden zonder de kans te hebben om hem te zien.” (p. 11, eigen onderlijning).

Verzoekers verklaringen zijn duidelijk en niet voor interpretatie vatbaar.

In de mate verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS van 16 december 2014 en tijdens zijn verhoor voor de diensten van de Federale Politie op 20 november 2018 de tegenstrijdige verklaringen wijt aan een vertaalfout, kan hij, gelet op de inhoud van notities van het persoonlijk onderhoud op 10 september 2013, in geen geval worden gevolgd.

Er werd aan verzoeker bij de aanvang van het gehoor gevraagd of hij de tolk begreep, waarop verzoeker aangaf dat hij deze tolk goed begreep, dat zij beiden de Koerdische taal spreken, maar dat hij graag wilde dat het gehoor in het Arabisch verliep omdat zijn Arabisch beter is dan het Koerdisch. De protection officer antwoordde daarop dat dit geen probleem is en dat de tolk Arabisch zal spreken met verzoeker en er werd hem verduidelijkt dat hij eventuele problemen, betreffende de vertaling of andere, diende te melden (notities persoonlijk onderhoud 10 september 2013, p. 2). Verzoeker maakte gedurende het verdere verloop van het interview geen melding van problemen inzake de vertaling of communicatie, laat staan dat hij er melding van maakte dat deze dermate ernstig waren als heden voorgehouden. De Raad wijst erop dat, indien verzoeker tolken- of taalproblemen ondervond, het zijn verantwoordelijkheid is om dit tijdig te signaleren en eventuele fouten met de nodige precisie aan te duiden en te corrigeren. Uit het administratief dossier blijkt echter dat verzoeker niet eerder een dergelijk communicatieprobleem met de tolk heeft aangehaald en dat dit evenmin kan worden afgeleid uit de notities van het persoonlijk onderhoud. Verzoeker kan dan ook niet worden gevolgd dat de versie van zijn verklaringen bij de Federale politie de juiste is en dit ook blijkt uit het feit dat hij niet verder wordt gehoord of vervolgd door de Federale Politie. De Raad kan enkel vaststellen dat de Federale Politie verzoeker heeft ondervraagd niet meer en niets minder. Het is ook niet aan de Raad om te speculeren of de Federale Politie een verder onderzoek instelt of niet.

De vastgestelde bijdrage van verzoeker aan mensenrechtenschendingen die in het kader van het Syrisch regime plaatsvonden, blijft onverminderd overeind.

De Raad is er zich van bewust dat artikel 1, F van het Verdrag van Genève een uitzonderingsbepaling is met bijzonder zware gevolgen en dan ook, inzonderheid wat de vaststelling en de kwalificatie van de feiten betreft, met de grootste omzichtigheid moet worden toegepast. Gelet op het geheel van de pertinente vaststellingen en overwegingen van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier en die in voorliggend verzoekschrift op generlei wijze worden ontkracht zoals blijkt uit wat voorafgaat, is de Raad echter van oordeel dat verzoeker overeenkomstig artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet *juncto* artikel 1, F (a) van het Verdrag van Genève dient te worden uitgesloten van de vluchtelingenstatus.

2.8. Inzake subsidiaire bescherming dient te worden vastgesteld dat in hoofde van verzoeker, rekening houdend met zijn profiel, een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en/of b) en c) van de Vreemdelingenwet kan worden aangenomen. Niettegenstaande dit risico dient evenwel te worden nagegaan of verzoeker niet valt onder de in artikel 55/4, § 1 van de Vreemdelingenwet vermelde uitsluitingsgronden.

Artikel 55/4, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Een vreemdeling wordt uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus wanneer er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat:

a) hij een misdrijf tegen de vrede, een oorlogsmisdrijf of een misdrijf tegen de menselijkheid heeft gepleegd zoals gedefinieerd in de internationale instrumenten waarmee wordt beoogd regelingen te treffen ten aanzien van dergelijke misdrijven;

b) hij zich schuldig heeft gemaakt aan handelingen welke in strijd zijn met de doelstellingen en beginselen van de Verenigde Naties als vervat in de preambule en de artikelen 1 en 2 van het Handvest van de Verenigde Naties;

c) hij een ernstig misdrijf heeft gepleegd;

Het eerste lid is van toepassing op personen die aanzetten tot of anderszins deelnemen aan de hierboven genoemde misdrijven of daden.”.

Zoals uiteengezet onder punten 2.5 en 2.6. wordt verzoeker uitgesloten van de vluchtelingenstatus wegens zijn betrokkenheid bij misdrijven tegen de menselijkheid. Omwille van deze zelfde feiten dient verzoeker tevens te worden uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 55/4, § 1, a) van de Vreemdelingenwet.

2.9. De door verzoeker in de loop van de administratieve procedure bijgebrachte documenten bevestigen slechts zijn persoonsgegevens en zijn carrière binnen de Baathpartij en die van schooldirecteur, gegevens welke in het voorgaande niet in twijfel worden getrokken.

2.10. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het Commissariaat-generaal werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg hij de mogelijkheid zijn asielmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land gewoonlijk verblijf van verzoeker en op alle dienstige stukken. De commissaris-generaal heeft het verzoek om internationale bescherming van verzoeker op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

2.11. Waar verzoeker vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar de commissaris-generaal, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissing van de commissaris-generaal tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld artikel in 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

Het enig middel is ongegrond. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus.

Artikel 2

De verzoekende partij wordt uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig april tweeduizend negentien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

M.-C. GOETHALS